

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.176/2026/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe; eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Tarcsáné dr. Varga Mirjam kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 6.K.700.761/2025/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 52.000 (ötvenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. június 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes név³ Igazgatóság név² Osztály név³ Alosztály (helység¹) szervezeti egységénél szolgálatparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a szolgálatirányító parancsnoki tevékenysége mellett – állományellenőrzési feladatait háttérbe szorítva – rendszeresen, munkaideje legalább 50%-ában közterületi járőrszolgálati feladatokat látott el, ennek keretében részt vett utak, parkolók, gépjárművek közlekedésrendészeti ellenőrzésében, autópálya balesetek miatti TIK-küldésekben, baleseti, bűnügyi helyszínbiztosításban, fokozott ellenőrzésekben, forgalomellenőrzésben, továbbá végezte a vezetékes telefonra érkező külső hívások fogadását, az név³ Alosztály és a név² Osztály e-mail fiókjának kezelését, célzott ellenőrzésekkel kapcsolatos jelentések, adatszolgáltatások készítését. A mindezen többlettevékenységek ellentételezése végett előterjesztett szolgálati panaszát az országos rendőrfőkapitány kisebb részben elévülés, túlnyomórészt megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését – a perbeli időszak 31 hónapjára – 1.198.150 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozott, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában – a követelést mindenekelőtt jogalapjában vitatva, összecszerúságában legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50%-áig elismerve, a 2022. június 1. és 2022. június 11. napjai közötti igény elévülésére vonatkozó panaszhatározati álláspontot fenntartva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően kötelezte az alperest 1.198.150 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[5] Ítéletének indokolásában a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1)-(6) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK

utasítás) 4., 15. pontjaira, 35. pont e), f) és m) alpontjaira utalással – a tényállást a benyújtott okiratok, felperes nyilatkozata, valamint kiemelten név⁴ mint közvetlen felettes másik perből beszerzett tanúvallomása alapján megállapítva – kifejtette, hogy a felperes a keresetében felsorolt feladatokat az alperes által sem vitatottan ellátta. Döntenie ezért arról kellett, hogy e feladatok az eredeti kinevezése szerinti beosztásába tartoztak-e, illetve, hogy 2023. február 1. napját követően azok nem eseti jelleggel jelentős többletmunkát jelentettek-e. Az irányadó jogszabályi rendelkezések, valamint a bírói gyakorlat alapján rögzítette, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásra vonatkozó 14/2017. ORFK utasítás a szolgálatirányítás lényegét, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, ellenőrzését taglalja, míg a járőrökre vonatkozó, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) a járőri feladatok mibenlétét határozza meg. Ugyan e normák direkt módon nem definiálják az egyes beosztások tartalmát, de a szabályozás mentén a két munkakörhöz rendelhető feladatok elkülöníthetők. Mindezekre figyelemmel az a körülmény, hogy az név³ Alosztály szolgálatparancsnoki beosztása 2023. február 23. napjától kikerült a 14/2017. ORFK utasítás tárgyi hatálya alól, nem jelentheti, hogy ezt követően a szolgálatparancsnoki beosztás feladataivá váltak a járőrszolgálati feladatok. Annak nem volt jelentősége, hogy a felperes munkaköri leírásában a perbeli többlettevékenységek szerepeltek-e, ahogyan annak sem, hogy a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás a sebességmérést nem rendeli konkrét szolgálati beosztáshoz, mert ebből nem következik, hogy az a balesethelyszínélői munkakörhöz lenne társítható; ugyanígy a felperes kezelői igazolványának megléte sem támasztja alá a szolgálatparancsnoki beosztásba tartozást. A 14/2017. ORFK utasítás 15. pontja nem igazolja, hogy a felperes feladatait képezte a közterületi járőrfeladatok ellátása, ugyanis a szolgálatteljesítési idő egyharmadának lehetőség szerint közterületen való végzése elsődlegesen a szolgálatparancsnoki feladatok elvégzését kell, hogy jelentse. A levélfiók kezelése és a telefonok fogadása a 14/2017. ORFK utasítás 35. pont e), f) és m) alpontjai értelmében tilalmazott tevékenységek voltak a felperes számára, ezen feladatok ellátását az alperes nem vitatta. A célzott ellenőrzésekhez kapcsolódó jelentéstétel, adatszolgáltatás sem azonos a 14/2017. ORFK utasítás 33. pont c) alpontja szerinti adatszolgáltatással.

[6] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes az eredeti szolgálati beosztása mellett rendszeresen, munkaidejének jelentős részében, annak legalább 50%-ában – munkakörébe nem tartozóan – közlekedésrendészeti járőri feladatokat látott el úgy, hogy a szolgálatparancsnoki feladatai alól nem mentesítették, ezért a megbízási díjra a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogosult. Fennállnak a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 71. § (3) bekezdése feltételei is, és a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosult megfogalmazása sem eredményezi, hogy a rendszeres többletfeladat-ellátás ellentételezés nélkül maradhatna. Az alperes hivatkozása, amely egyes hónapokban (2022. augusztus, 2023. január, augusztus, december, 2024. május, július, augusztus, október) a szolgálatteljesítés időtartamát vette alapul, nem foghatott helyt, mert a többletfeladat-ellátást a ténylegesen teljesített szolgálati időhöz kell viszonyítani. A mintaként vizsgált hónapok közül 2024. júliusában a felperes 9 szolgálatot teljesített, amely megalapozza a megbízási díjra való jogosultságot. Tekintettel arra, hogy a megbízási díj jogalapja a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapíthatóvá vált, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek vizsgálatát mint szükségtelent mellőzte. Az igény egy részének elvülésével kapcsolatos alperesi érvelést nem akceptálta, mivel a 2022. június havi megbízási díj kifizetése 2022. július 5. napjáig lett volna esedékes, melyhez képest a kereset (2025. június 12.) elévülési időn belül érkezett.

[7] A megbízási díjösszege körében a bírói gyakorlat szerinti mérlegelési szempontokra utalással hangsúlyozta, hogy a felperes a perbeli időszakban a szolgálati napjai

többségében végzett többletfeladatokat. Ezek ellátása különleges többlettudást ugyan nem igényelt és az eredeti szolgálati beosztásához képest a járőri feladatok alacsonyabb beosztásba tartozóak voltak, ugyanakkor a napi feladatain túl, azokkal párhuzamosan, rendszeresen, jelentős mértékben végzett többletfeladatok miatt az eredeti szolgálatirányítói beosztásából eredő feladatai ellátásában akadályoztatva volt. Mindezen jelentős többletterhet értékelve megalapozottnak tartotta a 100%-os mértékben megjelölt kereseti igényt a megbízási díj 50-200%-os jogszabályi intervallumára is figyelemmel.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan – a 2022. június 1. napjától 2023. február 22. napjáig terjedő perbeli részidőszakot illetően – a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését, harmadlagosan – a teljes perbeli időszakra nézve – ugyancsak a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdései és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-a szerinti, a bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelésére vonatkozó előírást az elsőfokú bíróság ezt az értékelést elmulasztotta, illetve iratellenesen valósította meg. A 30/2015. BM rendelet 2. mellékletére utalással kifejtette, hogy a szolgálatirányító parancsnokhoz képest több szinttel alacsonyabb besorolású kategóriába esnek a járőrvezetői és járőri feladatok, míg a felperesi szolgálatirányító parancsnoki beosztás ettől eltérő besorolású, külön tiszthelyettesi beosztásként szerepel. A két munkakör a közlekedésrendészeti feladatok körén belül mutat számos átfedést, ezek közül a jelen perben azok a feladatok relevánsak, melyek a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (2) bekezdés f) pontja szerint a közlekedésrendészeti szolgálatot ellátók általános tevékenységeiként értékelendők. Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sértve – a fokozott ellenőrzések, TIK-küldések, országos akciók és prevenciók célú közúti ellenőrzések jogi normáinak tartalmi értelmezésére történt hivatkozását figyelmen kívül hagyva – hiányos bizonyítás eredményeként hozta meg döntését. Az elsőfokú ítélet [59] bekezdésében tényként elfogadott tanúvallomással szemben tételesen kimunkálta, hogy a perbeli időszakban a felperes ténylegesen milyen időtartamú és jellegű munkát végzett, ennek megfelelően a hat reprezentatív hónapban a járőri többletmunka átlaga mindössze 25% volt. Az elsőfokú bíróság adós maradt annak megválaszolásával, hogy a szolgálatparancsnoki beosztásnak miért nem lehetnek olyan feladatai, amelyek emellett párhuzamosan járőri beosztáshoz is tartozhatnak. Az elsőfokú ítélet a [67] bekezdésében ugyan a párhuzamos feladatok lehetőségét nem vitatta, azonban nem válaszolta meg, hogy mindezek alapján egyes feladatok miért tekintendők többletmunkát eredményezőnek. Azt helyesen állapította meg, hogy a 14/2017. ORFK utasítás és a Járőrszabályzat direkt módon nem határozzák meg a két beosztás feladatait, ezért nem végezhető szolgálatparancsnoki feladat egy járőr számára, azonban ez fordítva nem igaz. Figyelemmel kellett volna lennie arra is, hogy a szolgálatparancsnoki beosztás mellett a járőri feladatok ellátása jelentős többlettudást nem igényel. Nem értékelte azt sem a törvényszék, hogy a 14/2017. ORFK utasítás, a Járőrszabályzat, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdése, valamint a Szolgálati Szabályzat 4. §-a alapján a szolgálatirányító

parancsnoknak és a járőrnek is intézkedési kötelezettsége van. A szolgálatirányító parancsnok önálló intézkedési jogkörébe tartoznak például a baleseti szemlebizottság vezetése, a helyszínelési munka irányítása, a gépjárművek ellenőrzése, a sebességmérési feladatok, melyek egyértelműen nem a felperes beosztásán kívüli feladatokat jelentenek; mindezt kiválóan szemlélteti a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napjától történt módosítása. A Szolgálati Szabályzat 2. § 1. pontjára, 67. § (1) bekezdésére, 70. § (1)-(4) bekezdéseire, valamint 88. § (1) bekezdés c) pontjára utalással kifejtette, hogy a szolgálatirányító parancsnoknak általános, önálló intézkedési jogköre van, a járőrszolgálat nem a járőri beosztáshoz kötött, a járőri feladatok ezért nem többletfeladatok, az ezzel ellentétes, az elsőfokú ítélet [64] bekezdésében található bírói értelmezés jogsértő érdemi döntéshez vezetett. A Kúria Mfv.II.10.516/2017. számú ügyben hozott eseti döntése szerint megbízási díjra a tartósan a beosztáshoz nem tartozó magasabb besorolású beosztás feladatainak ellátása jogosít, a perbeli esetben azonban sem beosztáshoz nem tartozó feladatellátásról, sem magasabb beosztás ellátásáról nem lehet beszélni figyelemmel arra is, hogy a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól 2023. február 23. napjától kikerültek az név3 Alosztályok szolgálatparancsnokai. A fenti módosítást követően az név3 Alosztály szolgálatparancsnoka más szervezeti elemek szolgálatparancsnokaitól eltérő terjedelmű és összetételű feladatokat kell, hogy ellásson, megszűnt számára a napi munkaidő legfeljebb 30%-át jelentő közterületi jelenléti kötelezettség. Az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy milyen területi, illetve helyi besorolású járőri, közlekedésrendészeti járőri állomány helyettesítését tartotta megállapíthatónak.

[10] Az összecszerűség körében a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. és a Kúria Kf.VII.39.523/2021/4. számú eseti döntéseiben írt mérlegelési szempontokra utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a komplex bírói értékelésnek, melynél kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani a perbeli esetben annak, hogy a felperesi járőrszolgálat ideje nem haladta meg a tényleges munkavégzés 25%-át. Az elsőfokú bíróság tanúbizonyításra hivatkozással elfogadta az ezzel ellentétes felperesi érvelést, ugyanakkor ő okiratokkal támasztotta alá az álláspontját, melyet ugyanilyen objektív bizonyítási eszközzel a felperes cáfolni nem tudott. Az elsőfokú bíróság mérlegelése során a fenti munkaidőigény csak felszínes értékelést kapott, a részletes időráfordítási adatok elemzése elmaradt, erre figyelemmel jogkérdésben tért el e precedensértékű bírósági döntésektől, iratellenes megállapításokat téve. Amennyiben elfogadható, hogy a forgalomellenőrzés, a TIK küldések és a sebességellenőrzés járőri munka, a megbízási díj mértékét is ehhez kellett volna igazítani és értékelni, hogy a felperes alacsonyabb beosztású feladatokat látott el, továbbá a sebességellenőrzés tekintetében olyan feladatokat, amelyek nem rendelhetők egy beosztáshoz sem. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésében írt szempontokat az elsőfokú bíróság nem mérlegelte, a jogalap fennállása esetén az alacsonyabb beosztású feladatellátásra figyelemmel a megbízási díj nem lehetne több 50%-nál. A Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú eseti döntésében a megbízási díj mértékével kapcsolatban kimondottakhoz igazodva figyelembe kellett volna venni, hogy a többletfeladatok különleges többlettudást nem igényeltek és alacsonyabb beosztásúak voltak, mindemellett értékelni kellett volna, hogy a felperes szolgálatirányító parancsnoki beosztása 2023. február 23. napjától kikerült a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól és jelenleg nincs olyan ORFK norma, amely konkrétan szabályozná a munkakörét.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[12] Előadta, hogy a fellebbezés a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteinek jogellenes kitágítását célozza, nem veszi azonban figyelembe a beosztások lényegét, azok elnevezéseit, besorolását és a kérdéskörben kialakult egységes bírói gyakorlatot. A 14/2017. ORFK utasítás a szolgálatparancsnoki beosztás tartalmi elemeit meghatározza, a 30/2015. BM rendelet 2. melléklete külön beosztásként nevesíti a járőri, illetve szolgálatparancsnoki beosztást. A 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napjától történő módosítása a hátrányára nem szolgálhat. A kialakult bírói gyakorlat szerint a munkáltató a munkaköri leírásban csak az adott beosztáshoz igazodóan rögzíthet feladatokat, a 14/2017. ORFK utasítás módosítása a Hszt.-vel és a 30/2015. BM rendelettel nem lehet ellentétes, a beosztás alapfeladatait nem lehet önkényesen egy másik beosztás alapfeladatává tenni. A közterületen történő szolgálatellátás a munkavégzés helyszínével kapcsolatos és nem eredményezi a járőri feladatok ellátásának igényét. A beszerzett tanúvallomás alapján a többletfeladatainak mértéke jelentősnek tekintendő, mindezt nem cáfolja az alperes eltérő számítása. Hivatkozott a pertárgyi feladatokat érintő eseti bírósági döntésekre, melyekben az eljáró bíróságok az ő álláspontjára helyezkedtek. Az elsőfokú bíróság ítélete jogszerűnek tekintendő az összecszerűség körében is, a Hszt. 71. §-ának 2023. február 1. napjával történt módosítása a jogalap körében releváns, a megbízási díj mértékét nem befolyásolja, a díjmértéket befolyásoló BM rendeleti szempontok nem változtak. A 100%-os megbízási díj, tekintettel az ellátott többletfeladatok jellegére, arányosnak tekinthető, a jogszabályi középértéket sem éri el; az alacsonyabb beosztás ellátását is értékelte a törvényszék, mely kirívóan okszerűtlennek nem tekinthető. Mindemellett az elsőfokú bíróság mérlegelte a többletfeladatok mennyiségét, mindennaposágát és rendszerességét, a havi bruttó 38.650 forint, nettó 25.700 forint mértékben meghatározott összeg a jelen értékviszonyok között nem eltűlt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[14] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, az irányadó bírói gyakorlatra tekintettel megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[15] Az alperes a fellebbezésében eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre egyaránt hivatkozott, de a bizonyítékok nem megfelelő értékelésére történt hivatkozásával is – a tényállás helytelen megállapításán túl – valójában az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályalkalmazását támadta. Az ítéltáblának – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által határolt körben – ezért azt kellett értékelnie, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az anyagi és az eljárási jogszabályok helyes alkalmazásával

jogszerű határozatot hozott-e. Ennek során figyelembe vette a hasonló tényállású ügyekben kialakult egységes ítéltáblai gyakorlatot, amelytől a perbeli esetben sem kívánt eltérni (ld. többek között Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.436/2025/4., 3.Kf.700.473/2025/4., 3.Kf.700.148/2026/4., 2.Kf.700.177/2026/4.)

[16] A Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli; ami azt jelenti, hogy – figyelemmel a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakra – a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és a per egyéb adatainak az egybevetése, egyenként és összességükben történő értékelése alapján állapítja meg. A bíróságnak meg kell határoznia, hogy a felek által előadott nyilatkozatok és a rendelkezésre álló egyéb perbeli adatok (bizonyítékok) alapján mely tényeket fogad el valósnak; ez alapján rögzítenie kell az általa megállapított tényeket. A tényállás megállapítása és a szabályszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás követelménye oly módon kapcsolódik össze, hogy a szabályszerű bizonyítási eljárás és annak eredménye mérlegelése alapján kell az elsőfokú bíróságnak az általa elfogadott (megállapított), ily módon a döntése alapjául szolgáló tényeket feltüntetnie. A bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a Pp. 263. §-ában foglalt, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012.173.).

[17] Mindezen elvi megfontolások szem előtt tartásával a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj jogalapja, összepszerűsége szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat megbízási díjra jogosító, az eredeti munkakörébe nem tartozó többletfeladatként értékelte, a megbízási Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és 71. § (3) bekezdésében foglalt feltételeinek fennálltát megállapította. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége megfelelt a fent hivatkozott és a fellebbezésben kifogásolt eljárásjogi rendelkezéseknek: a tényállást kellő mértékben feltárta és ítéletének indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnik. Iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes értékelése nem volt megállapítható.

[18] Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a bizonyítékok értékelését elsősorban azon az alapon támadta, hogy az általa csatolt okirati bizonyítékokkal szemben a törvényszék a felperes szolgálati előjárója tanúvallomásának tulajdonított nagyobb jelentőséget. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes e fellebbezési hivatkozása több okból sem tekinthető megalapozottnak. Mindenekelőtt azt szükséges hangsúlyozni, hogy az alperesi érvelés kizárólag a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 71. § (3) bekezdése tekintetében értelmezhető, mivel ekkortól emelte a jogalkotó a törvény szövegébe a jelentős többletmunkára vonatkozó feltétel teljesítését. Ezen időpontot megelőzően legfeljebb a megbízási díj összepszerűsége kapcsán volt relevanciája annak, hogy

a beosztáson kívüli feladatellátás jelentős többletmunkát eredményezett-e vagy sem. A perbeli esetben az alperes – tartalma szerint értékelve – azt állította, hogy a felperes feladatellátása nem jelentett számára jelentős többletmunkát, ezért 2023. február 1. napjától őt a megbízási díj nem illeti meg, mindezt nyolc reprezentatív hónap szolgálatainak elemzésével kívánta alátámasztani. Csakhogy ezen hónapok közül kettő (2022. augusztus és 2023. január) a Hszt. módosítása előtti időpontra esett, vagyis fogalmilag kizárt, hogy ezeket az elsőfokú bíróság a jelentős többletmunka mint törvényi feltétel szempontjából figyelembe vehette volna. Ezt meghaladóan megállapítható az is, hogy az alperes egyes hónapokat a teljes perbeli időszakból kiragadó módszerével szemben a szolgálati előjáró a perbeli időszak egészére vonatkozóan nyilatkozott a tanúvallomásában akként, hogy a felperes a szolgálati idejének 50%-át meghaladó mértékben látta el a szolgálatparancsnoki beosztásba nem tartozó, többlettevékenységnek minősülő feladatokat. Az ítéltábla megítélése szerint a Hszt. 71. § (3) bekezdésének alkalmazhatósága vonatkozásában a 2023. február 1. napja utáni perbeli részidőszak teljes időtartamát kell és lehet értékelni, abból – példálózó jelleggel – egyes hónapok szolgálatteljesítései nem emelhetők ki. Azt pedig az alperes nem tudta cáfolni, hogy a Hszt. módosítása utáni perbeli időszak egészét nézve a jelentős többletmunka feltétele teljesült. Mindemellett nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a jelentős többletmunka fogalmát (százalékos mértékét) a Hszt. nem definiálja, azt minden esetben egyedileg, a hivatásos állományú eredeti kinevezése szerinti beosztásába tartozó feladataihoz mérten kell megvizsgálni. Az alperes ugyan általánosságban hivatkozott az általa csatolt okiratokra, de nem fejtette ki részletesen, hogy a járőri többletmunka – csupán nyolc (illetve figyelembe vehető módon hat) hónapra vetített – 27-28%-os átlaga miért ne lenne jelentős.

[19] Az elsőfokú bíróság a következetes ítélezési gyakorlatra hagyatkozva helytállóan vette figyelembe a megbízási díj Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti feltételeit. Az irányadó jogszabályi rendelkezések és egyéb normák felhívásával, valamint a bírói gyakorlat alapján helyesen állapította meg, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok külön beosztást képeznek, a járőri feladatok szolgálatirányító parancsnoki feladatellátás melletti elvégzése nem maradhat ellentételezés nélkül. Jogszerűen indult ki abból, hogy a járőri (járőrvezetői), illetve a szolgálatirányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztások. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr(vezető) szolgálati beosztásba tartozó feladat a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amelynek során a járőr(vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szolgálatirányító parancsnok feladatai közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. A 14/2017. ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A beosztáshoz tartozó feladatok körén nem változtat az a körülmény, hogy a felperes a tevékenységét az autópályarendészet speciális jellegéből adódóan végezte.

[20] A 30/2015. BM rendelet alapján a járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. Az eltérő beosztásokhoz különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. Az általa végzett járőrszolgálatok, járőri, járőrvezetői feladatok túlmutatnak a felperesi beosztáson, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörébe nem tartozó többletfeladatok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság

okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálatparancsnoki beosztáson (munkakörön) túli feladatellátás nem tartozott a felperes munkakörébe. Helytállóan hívta fel a Kúria által kimunkált joggyakorlatot is, miszerint a munkáltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát önkényesen állapítsa meg. A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás tehát nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[21] Az alperes a fellebbezésében csupán utalt a párhuzamos feladatellátásra és az egyes munkakörök közötti átfedésekre, azonban nem adott elő olyan érvelést, amely azt támasztaná alá, hogy a járőri feladatok a szolgálatirányító parancsnoki feladatoktól nem különülnek el, azok ellátása nem jogosít megbízási díjra. Az elsőfokú ítéletben kifejtettekre és a kialakult bírósági gyakorlatra is figyelemmel az a körülmény, hogy a többletfeladat jelentős többlettudást nem igényelt és alacsonyabb besorolású, nem döntheti meg azt a releváns körülményt, hogy két eltérő beosztásról van szó, az eredeti szolgálati feladatok ellátása mellett az eltérő beosztású más feladatok rendszeres ellátása megbízási díjra jogosít. Mindezt nem annulálhatja az általános intézkedési és szolgálatellátási kötelezettségre vonatkozó alperesi hivatkozás sem, az ilyen irányú érvelés nem eredményezheti, hogy az eltérő besorolású feladatok a felperes alapbeosztása szerinti feladatai részévé váljanak. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában, hogy a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23-i módosítása nem eredményezte a többletfeladatok beolvadását az eredeti beosztás szerinti feladatokba, önmagában az a körülmény, hogy az név3 Alosztály szolgálatparancsnoki beosztása kikerült az ORFK utasítás hatálya alól, nem változtat azon a tényen, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok eltérnek egymástól. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen megjelölte a felperes által ellátott többletfeladatokat, és értékelte azoknak az eredeti szolgálati beosztástól való elkülönülését, ezért nem vezethetett eredményre az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta pontosan az ellátott feladatok körét.

[22] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra a hivatásos állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit. Az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy a felperes által a szolgálatirányító parancsnok beosztása mellett rendszeresen végzett járőri feladatokat miért tekintette jelentős többletmunkavégzésnek. Megállapítható, hogy figyelemmel volt a felperes speciális helyzetére, jelesül arra, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásában ténylegesen (nyilvánvalóan többletfelelőséggel és szervezési feladatokkal is járó) vezetői munkát végzett, mivel előbbi beosztásában az alárendelt állomány munkáját is irányította, koordinálta, ellenőrizte és beszámoltatásukat végezte. Mindezek mellett végezte utak, parkolók, gépjárművek közlekedésrendészeti ellenőrzését, az autópálya balesetek miatti TIK-küldéseket, baleseti, bűnügyi helyszínbiztosítást, fokozott ellenőrzéseket, forgalomellenőrzést, vezetékes telefonra érkező külső hívások fogadását, az név3 Alosztály és a név2 Osztály e-mail fiókjának kezelését, célzott ellenőrzésekkel

kapcsolatos jelentések, adatszolgáltatások készítését. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, amikor ezen körülmények összességét jelentős többletmunkavégzésként értékelte; a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt a kereset megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott. Ily módon az elsőfokú bíróság a peresített időszak egészére vonatkozóan helytállóan járt el, amikor megállapította a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[23] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzettössze-szerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; az általa figyelembe vett és ítéletének [87]-[90] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes szolgálatparancsnokként rendszeresen végzett járőri szolgálatokat, továbbá arra is, hogy ezek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki. A fellebbezésben írtakkal szemben a jelentős többletmunka (vagy annak hiánya) mint tényállási elem a perbeli időszak túlnyomó része esetében nem a megbízási díj össze-szerűsége, hanem jogalapja körében vehető figyelembe, amely tekintetében – a fentiek szerint – a törvényszék helyesen döntött. Emellett téves az alperes érvelése abban a tekintetben is, hogy a megbízási díj összege csökkentendő, mivel a többletfeladatok többlettudást nem igényeltek és alacsonyabb besorolásúak voltak. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság különösen a többletfeladatok mennyiségét, rendszerességét, folyamatosságát értékelte, valamint azt, hogy a felperes – állományellenőrzési feladatait háttérbe szorítva – több különböző beosztás feladatait látta el párhuzamosan, mellyel szemben felhozott alperesi indokok a mérlegelés okszerűségét nem döntötték meg. Az ítéltábla a fentiek okán az össze-szerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti rendelkezés megváltoztatására.

[24] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[25] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszt alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a 4. § (1) bekezdése szerinti mérséklési kérelem hiányában a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 95.852 forint fellebbezési illeték a pervesztes alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[27] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 9.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Józsa Ágnes s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró